

Sygn. akt VI GC 1547/18

WYROK WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Witold Zawisza

Protokolant: stażysta Aleksandra Chmielewska

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2021 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w L.

przeciwko (...)S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki (...) sp. z o.o. w L. kwotę 8.560,39 zł (osiem tysięcy pięćset sześćdziesiąt złotych 39/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 maja 2018 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.952,24 zł (jeden tysiąc dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote 24/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Rybniku kwotę 107,17 zł (sto siedem złotych 17/100) tytułem kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;
5. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Rybniku kwotę 1.232,55 zł (jeden tysiąc dwieście trzydzieści dwa złote 55/100) tytułem kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sędzia

Sygn. akt VI GC 1547/18

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 23.05.2018 r. powód (...) sp. z o.o. w L. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 9.257,60 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 8.876,30 zł od 18.11.2017 r., 381,30 zł od 29.03.2018 r. do dnia zapłaty i zwrot kosztów procesu. Podniósł, że dochodzi odszkodowania za skutki kolizji drogowej, której sprawca był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Żadaną kwotę stanowiły koszty naprawy pojazdu w wysokości 23.645,41 zł pomniejszone o dotychczas wypłacone odszkodowanie w wysokości 14.769,11 zł, koszt sporządzenia prywatnej kalkulacji w kwocie 381,50 zł, Powód dochodzi pozostałej części odszkodowania z tytułu naprawy pojazdu oraz kosztów sporządzonej kalkulacji /k. 2-4/.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12.06.2018 r. powództwo uwzględniono w całości /k. 48/.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Podniósł, że przedstawiona przez powoda ekspertyza nie stanowiła podstawy do wypłaty świadczenia. Wskazał, że proponował rabaty na części zamienne i rabaty na materiał lakierniczy. Podniósł, że na poszkodowanych spoczywa ciężar minimalizacji rozmiarów szkody. Kwestionował zakres szkody ustalony przez powoda. Nie uznał roszczenia w zakresie kosztów wykonania kalkulacji naprawy, gdyż wskazał, że powód był profesjonalistą w szacowaniu szkód, a zlecenie ekspertyzy biegłemu nastąpiło po zawarciu umowy cesji. Pozwany nie zgadzał się również z żądaniem odsetek, wskazując, że należą się od dnia wyrokowania /k. 54-58/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W wyniku zdarzenia z dnia 17.10.2017 r. uszkodzeniu uległ samochód marki H. (...) (nr rej. (...), rok produkcji 2007), należący do powoda K. S.. Sprawca szkody był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego - (...) S.A. w W.. Szkada została zgłoszona pozwanemu 17.10.2017 r.

Bezsporne

W kosztorysie naprawy dnia 14.11.2017 r., stanowiącym podstawę wyliczenia odszkodowania pozwany przyjął stawkę za roboczogodzinę w wysokości 50 zł netto, współczynnik odchylenia na materiał lakierniczy 60%, rabat 13% na części zamienne, zastosowanie 8 części oryginalnych (...) oraz 2 części porównywalnej jakości (...), (...) w postaci zderzaka tylnego i zestawu kleju szyby tylnej.

Decyzją z dnia 8.11.2017 r. pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w łącznej kwocie 13.195,24 zł brutto tytułem kosztów naprawy pojazdu, a piśmie z 14.11.2017 r. dopłacił 1.573,87 zł odszkodowania. Łącznie przyznane odszkodowanie wynosiło 14.769,11 zł.

dowód : decyzja z 8.11.2017 r. /k. 35-36/, decyzja z 14.11.2017 r. /k. 37-38/, kalkulacja naprawy pozwanego /k. 39-44/, akta szkody /k. 73-130/

Umową zawartą w dniu 13.12.2017 r. poszkodowany przejął na rzecz powoda wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanego z tytułu szkody wyrządzonej dnia 17.10.2017 r. w zakresie kosztów naprawy. Powód poinformował pozwanego o przelewie wierzytelności. Powód polubownie wezwał do zapłaty odszkodowania w łącznej wysokości 9.257,60 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

dowód: umowa cesji /k. 7-8/, zawiadomienie o przelewie /k. 9/

Według kalkulacji sporządzonej w dniu 18.12.2017 r. na zlecenie powoda, koszt naprawy pojazdu wyniósłby 23.645,41 zł brutto. W kosztorysie naprawy przyjęto stawkę za roboczogodzinę w wysokości 100,00 zł netto za prace blacharskie i 110 zł netto za prace lakiernicze oraz 50% potrącenia na materiał lakierniczy. Błotnik tylny posiadał korozję. Za sporządzoną ekspertyzę wraz z kalkulacją powód został obciążony fakturą VAT w wysokości 381,30 zł.

dowód : ekspertyza wraz z kalkulacją sporządzoną na zlecenie powoda /k. 23-33/, faktura /k. 34/

W piśmie z 21.03.2018 r. powód wezwał do zapłaty pozostałej części odszkodowania w łącznej wysokości 9.257,60 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

dowód: wezwanie do zapłaty /k. 21-22/

Koszt naprawy pojazdu przy uwzględnieniu części nowych i oryginalnych (nabytych w (...), typu(...)) wynoszą następująco:

- dla minimalnej stawki za godzinę pracy blacharskiej i lakierniczej w wysokości 75/85 netto wynosiłby 22.549,79 zł brutto,

- dla średniej stawki za godzinę pracy blacharskiej i lakierniczej w wysokości 95/105 netto wynosiłby 23.328,38 zł brutto,

- dla maksymalnej stawki za godzinę pracy blacharskiej i lakierniczej w wysokości 150/160 netto wynosiłby 25.469,50 zł brutto,

Koszt naprawy pojazdu przy uwzględnieniu części nowych, zamiennych oryginalnych, nie pochodzących od producenta pojazdu (typu (...)) na rynku lokalnym wynoszą następująco:

- dla średniej stawki za godzinę pracy blacharskiej i lakierniczej w wysokości 95/105 netto wynosiłby 23.321,50 zł brutto,

- dla minimalnej stawki za godzinę pracy blacharskiej i lakierniczej w wysokości 75/85 netto wynosiłby 22.524,91 zł brutto,

- dla maksymalnej stawki za godzinę pracy blacharskiej i lakierniczej w wysokości 150/160 netto wynosiłby 25.462,62 zł brutto.

dowód : opinia biegłego z zakresu motoryzacji R. W. /k. 158-204/, opinia uzupełniająca /k. 238-244/

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o wymienione powyżej dowody, których autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron, a nie było podstaw, by podważać ich wiarygodność z urzędu. Oparto się także na opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej R. W., jako że opinia została sporządzona rzetelnie, z wykorzystaniem wiedzy fachowej i doświadczenia zawodowego, logicznie uzasadniona oraz oparta na znajomości akt sprawy i akt szkody. Jedynie strona pozwana wniosła o uzupełnienie opinii biegłego. Pozwany zarzucił, że biegły niezasadnie uwzględnił wymianę listwy ozdobnej górnej drzwi przednich lewych oraz listwę ozdobną górną drzwi lewych tylnych. Ponadto zarzucił brak odniesienia się do zastosowanych przez pozwanego rabatów na części zamiennie i materiał lakierniczy (k. 218-221). Biegły w opinii uzupełniającej podtrzymał wnioski zawarte w opinii głównej i wskazał, że wymiana listew ozdobnych była konieczna w związku z wymianą drzwi oraz z uwagi na ich wiek, które nie były w stanie zagwarantować szczelności tych drzwi. Wymiana tych listew nie skutkowała w żadnym stopniu wzrostem wartości pojazdu. Odnośnie rabatów na części zamiennie, biegły wskazał, że odpowiedzialny za gwarancje części zamiennych będzie dostawca tych części, a nie wykonawca. Ponadto powstaje ryzyko magazynowania i pracy z elementami powierzonymi, które mogą spowodować uszkodzenie części. Wszystkie te czynniki byłyby wówczas finansowane właśnie z rabatów. Koszty przy udzielaniu rabatu powinny być uwidocznione w kosztorysie naprawy, gdyż mogłyby być znacznie większe niż udzielone rabaty. Odnośnie kwestii materiałów lakierniczych, biegły zauważył, że lakiernik samochodowy posiada swój mieszalnik i zawarte w nich komponenty lakiernicze są konkretnych dostawców materiałów i technologii lakierniczej. Lakiernik nie ma wówczas możliwości dostosowania komponentów przesłanych przez pozwanego do swoich komponentów i technologii ich aplikacji. Niekompatybilność lakieru mogłoby spowodować, np. złe dopasowanie odcieni koloru (k. 238-244). Pozwany wniósł zarzuty do opinii uzupełniającej biegłego, oparte na tych samych twierdzeniach, które zostały oddalone.

Oddalono także nierozpoznane dotąd pozostałe wnioski dowodowe jako nieprzydatne w sprawie, w tym dowód z zeznań świadka K. S., gdyż okoliczności niniejszej sprawy zostały w całości wyjaśnione.

Przedstawione porozumienia pozwanego również oddalono uwagi, że pozwany w ogóle nie wykazał, by miał możliwość zapewnienia materiału lakierniczego oraz części zamiennych z rabatem w okresie likwidacji szkody, bowiem porozumienia w tym przedmiocie wygasły przed 17.10.2017 r.

Sąd zważył, co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną roszczenia stanowił przepis art. 822 § 1 k.c., który stwarza po stronie ubezpieczyciela obowiązek zapłacenia określonego w umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odszkodowania za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, wobec której odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 wymienionego przepisu, umowa obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w niej zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Przesłankami powstania odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczyciela są zatem: zaistnienie zdarzenia, z którym umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wiąże odpowiedzialność odszkodowawczą ubezpieczającego lub ubezpieczonego (tj. zdarzenie ubezpieczeniowe), szkoda oraz adekwatny związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy szkodą a przedmiotowym zdarzeniem. Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych precyzuje szczegółowe podstawy i zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela (art. 9, art. 9a, art. 34, art. 36 ustawy).

W rozpoznawanej sprawie zdarzenie ubezpieczeniowe, legitymacja czynna powoda, odpowiedzialność pozwanego z umowy ubezpieczenia (...) pozostawała poza sporem. Sporna okazały się koszty naprawy samochodu uszkodzonego wskutek zdarzenia z dnia 17.10.2017 r. oraz koszt sporządzonej kalkulacji na zlecenie powoda.

W myśl art. 361 § 2 k.c., w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Szkoda jest rozumiana jako utratę lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Przy ustaleniu szkody stosuje się ogólne zasady prawa odszkodowawczego, choć odszkodowanie należne od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zawsze wypłaca się w pieniądzu. Zasada jest całkowita kompensata doznanego uszczerbku, wykluczone jest jednak nieuzasadnione wzbogacenie poszkodowanego. Stosownie do art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (adekwatny związek przyczynowy). Normalny związek przyczynowy zachodzi wtedy, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajowym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, szkoda jest rezultatem typowym, w zwykłej kolejności rzeczy, a więc nie będącym rezultatem jakiegoś zupełnie wyjątkowego zbiegu okoliczności.

Stwierdzić zatem należy, że pozwany zobowiązany był wypłacić odszkodowanie w kwocie umożliwiającej poszkodowanemu doprowadzenie pojazdu do stanu sprzed kolizji. Wartość odszkodowania powinna zatem odpowiadać co najmniej obiektywnie koniecznym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy samochodu, pozwalającym na doprowadzenie uszkodzonego mienia do stanu sprzed zdarzenia ubezpieczeniowego. Poza zainteresowaniem ubezpieczyciela powinno natomiast pozostawać, czy poszkodowani w rzeczywistości naprawili swój pojazd, a jeśli tak, to przy wykorzystaniu jakich części. Roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (por. wyrok SN z dnia 16.05.2002 r. V CKN 1273/00, wyrok SN z dnia 12.04.2018 r. sygn. akt II CNP 43/17, wyrok SN z dnia 8.03.2018 r. sygn. akt II CNP 32/17, postanowienie SN z dnia 7 grudnia 2018 r. sygn. akt III CZP 51/18).

W rozpoznawanej sprawie koszt naprawy pojazdu przy uwzględnieniu części nowych, zamiennych oryginalnych, nie pochodzących od producenta pojazdu (typu (...)) na rynku lokalnym wynoszą następująco wynosiłyby od 22.524,91 zł do 25.462,62 zł. Tego rodzaju naprawa gwarantowałaby możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Zastosowanie dostępnych części o jakości odpowiadającej częściom oryginalnym pozwalało na ograniczenie kosztów naprawy, co było uzasadnione z uwagi na wiek pojazdu (10 lat w chwili szkody). Użycie nowych, oryginalnych części zamiennych nie spowodowałaby przyrostu wartości tego pojazdu. Naprawa przy użyciu części alternatywnych - zamienników, spowodowałaby rażący spadek wartości naprawionego pojazdu, jak również nie gwarantowałaby przywrócenia do stanu sprzed szkody. Powód nie wykazał zasadności zastosowania wyłącznie części z logo producenta pojazdu, a także nie udowodnił, by naprawa została przeprowadzona za stawkę za roboczo-godzinę wyższą niż średnia ustalona przez biegłego. Zatem, w ślad za opinią biegłego, należało przyjąć koszt naprawy przy użyciu części typu (...).

Średni koszt naprawy pojazdu przy uwzględnieniu części (...) wyniósłby 23.321,50 zł, pozwany przyznał 14.761,11 zł odszkodowania, zatem była zobowiązana do zapłaty pozostałej części w wysokości 8.560,39 zł.

Mając powyższe na uwadze, zasądzono na rzecz powoda kwotę 8.560,39 zł, odpowiadającą różnicy między należnym odszkodowaniem z tytułu szkody częściowej w pojeździe, a wypłaconą przez pozwanego kwotą.

Sąd podziela stanowisko Sądu Okręgowego w G. w sprawie o sygn. akt (...), w którym wskazano, że co do zasady podzielone zostało stanowisko pozwanego o konieczności współdziałania poszkodowanego z zakładem ubezpieczeń przy likwidacji szkody i konieczności dążenia do zmniejszenia jej rozmiarów. Ten jednakże obowiązek poszkodowanego nie ma charakteru bezwzględny. Przypisanie poszkodowanemu naruszenia obowiązku współpracy z zakładem ubezpieczeń wchodzi w grę w zasadzie jedynie, gdy świadomie lub przez niedbalstwo skorzystał on z usług droższych. Zarzut uchybienia obowiązkowi z art. 354 § 2 k.c. można postawić w razie wykazania świadomości i niedbalstwa poszkodowanego przy skorzystaniu z podmiotu stosującego stawki wygórowane (i to rażąco). Obowiązek współdziałania poszkodowanego w żadnym razie nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień - w szczególności prawa wyboru sposobu naprawienia szkody, swobody decyzji co do napraw oraz wyboru dostawcy części. Narzucanie poszkodowanemu wyboru dostawcy części niweczyłoby prawo poszkodowanego do wyboru sposobu naprawienia szkody poprzez przyjęcie, że naprawienie szkody winno nastąpić przez naprawienie pojazdu. Przeciwnie obowiązek naprawienia szkody przez ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej, polegający na wypłacie odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 822 § 1 k.c.), powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i, czy w ogóle zamierza ją naprawić. Odszkodowanie ma bowiem w tym przypadku wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma więc żadnego znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, a także jej faktyczny zakres nie ma żadnego wpływu na sposób ustalenia wysokości należnego odszkodowania (Wyrok SO w G. z 17.11.2020 r. w sprawie o sygn. (...)). Ponadto w okresie likwidacji szkody porozumienia pozwanego z dostawcami części zamiennych i materiałów lakierniczych nie obowiązywały, gdyż wygasły przed 17.10.2017 r. Pozwany nie wykazał, że miał więc możliwość zapewnienia takich rabatów i finalnie nie zapewniłby dostarczenia części zamiennych i materiałów lakierniczych. Nawet gdyby to uczynił, to do poszkodowanego należał wybór sposobu naprawienia uszkodzonego pojazdu czy też odstąpienia od naprawy.

Powód dochodził także kosztów sporządzenia kosztorysu naprawy o wartości 381,30 zł. Zgodnie z art. 79 a ustawy Prawo o ruchu drogowym „ręczoznawcą samochodowym jest osoba, która posiada co najmniej średnie wykształcenie, posiada 2-letnią praktykę zawodową w dziedzinie związanej z motoryzacją, posiada prawo jazdy kategorii (...), (...) oraz (...) lub (...), nie była karana wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne, posiada certyfikat w zakresie rzeczoznawstwa samochodowego wydany przez jednostkę akredytowaną w polskim systemie akredytacji, została wpisana na listę rzeczoznawców samochodowych. (...) 2. Minister właściwy do spraw transportu wpisuje na listę rzeczoznawców samochodowych osobę, która spełnia wymagania określone w ust. 1 pkt 2-6 i potwierdza wpis, wydając zaświadczenie. (...) Na liście rzeczoznawców samochodowych umieszcza się imię i nazwisko rzeczoznawcy oraz jego numer identyfikacyjny. Lista rzeczoznawców jest ogólnie dostępna. Minister właściwy do spraw transportu prowadzi ewidencję i listę rzeczoznawców samochodowych.”

Koszt ten nie został jednak uwzględniony. Przede wszystkim dołączony do pozwu kosztorys nie został przez nikogo podpisany. Trudno zatem stwierdzić od kogo ten dokument pochodzi, a szczególności, czy pochodzi od osoby mającej uprawnienia rzeczoznawcy w myśl powołanego wyżej przepisu. W ocenie Sądu nie zostało zatem wykazane, iż ekspertyzę tą sporządził rzeczoznawca samochodowy. Ponadto strona dochodząca odszkodowania jest uprawniona do zwrotu poniesionych w tym zakresie kosztów jedynie, jeśli koszty te są uzasadnione, co może mieć miejsce przykładowo, gdy poszkodowany nie posiadał wiedzy koniecznej do określenia wysokości należnego mu odszkodowania. W rozpoznawanej sprawie, to jednak powód, a nie poszkodowany, zlecił wykonanie kosztorysu, a

koszt ten należy uznać za pozostający w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą. Nie zachodził więc adekwatny związek przyczynowy pomiędzy szkodą a poniesionymi kosztami kalkulacji.

Odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 14 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Świadczenia odszkodowawcze zakładu ubezpieczeń są terminowe, co oznacza, że zakład ubezpieczeń nie pozostaje w opóźnieniu co do kwot nie objętych jego decyzją, jeżeli poszkodowany po jej otrzymaniu lub wcześniej nie określił kwotowo swego roszczenia (zob. uzas. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 1999 r., III CKN 315/98). Tymczasem w rozpoznawanej sprawie powód wezwał pozwanego do zapłaty pozostałej części należnego odszkodowania, lecz nie przedłożył na tą okoliczność potwierdzenia nadania lub odbioru tego pisma, zatem odsetki zostały zasądzone od dnia wniesienia pozwu, tj. od 23.05.2018 r.

W pozostałym zakresie powództwo oddalano.

O kosztach rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 zd. 1 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielania stosownie do wyniku postępowania, które powód wygrał w 92%. Koszty postępowania w sumie wyniosły 4.097 zł. Na wskazane koszty złożyły się: poniesione przez powoda - opłata od pozwu 463 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 1.800 zł (łącznie 2.280 zł) oraz poniesione przez pozwanego - wynagrodzenie pełnomocnika 1.800 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł (łącznie 1.817 zł). Wysokość wynagrodzenia pełnomocników wynikała z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Pozwany powinien ponieść koszty w wysokości 3.769,24 zł (92% z 4.097 zł), a poniósł koszty w kwocie 1.817 zł, zatem kwotę 1.952,24 zł należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda.

Zgodnie z art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 u.k.s.c., mając na uwadze stosunek w jakim strony przegrały sprawę (powód 8%, pozwany 92%) pobrano od nich nieuiszczone wydatki w postaci wynagrodzenia biegłego sądowego w łącznej wysokości 1.339,72 zł. Od powoda pobrano 107,17 zł, zaś od pozwanego 1.232,55 zł.